

Arrest

nr. 285 082 van 20 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, zijn voogd en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 29 september 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens jouw verklaringen ben jij geboren in 2004 in het dorp Haidarkhel, Kot district in de provincie Nangarhar. Jij woonde er samen met je vader, stiefmoeder, (stief)broers en -zussen. Jouw moeder stierf een natuurlijke dood toen jij ongeveer 10 jaar oud was. Jij ging nooit naar school maar ging wel zo'n twee jaar naar de madrassa. Jouw vader had gronden en jij zorgde soms voor de dieren. Je oudste broer A. (...) werkte zo'n 6 à 8 jaar voor de openbare orde divisie van de politie in Surobi, van waar hij naar overal in Afghanistan werd uitgestuurd. Hij kwam om de paar maanden terug naar huis. Een week voor jouw vertrek werd hij niet ver van je huis tegengehouden door Daesh, die hem levend meenamen. Sindsdien weet je niet waar je broer is. Een week na de ontvoering van A. (...) kwam Daesh naar je huis, terwijl jij op de velden bezig was. Daesh leden vroegen aan je moeder waar jij was en zij antwoordde dat je weg was, waarop de Daesh leden vertrokken. Dezelfde avond verhuisde je met heel je gezin naar het huis van je oom langs stiefmoederskant, die 10 minuten verderop in hetzelfde dorp woonde. Hij regelde dat je de volgende dag kon vertrekken. Sindsdien woont je gezin nog steeds bij je oom, maar je moeder gaat soms terug naar jullie huis om naar de dieren te kijken. Ongeveer een maand na je vertrek uit Afghanistan kwam Daesh nog eens thuis langs en ze vroegen aan je moeder waar je was. Zo'n twee maanden nadien kwamen ze nogmaals langs om je te zoeken. Ze kwamen niet naar het huis van je oom. Je vreest dat Daesh je zou willen rekruteren of vermoorden en vreest daarnaast ook om bij terugkeer als een spion of ongelovige beschouwd te worden, aangezien je naar hier gekomen bent.

Ter staving van je verzoek leg je de volgende documenten neer: je broers oude werkbadge, de taskara's van jezelf, je oom, je vader en je grootvader, alsook de enveloppe waarin de documenten vanuit Afghanistan naar jou werden opgestuurd. Op 23/08/2022 en op 09/09/2022 stuurden je voogd en opvoeder uit het opvangcentrum een mail met bijkomende opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat je een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met Daesh die de aanleiding tot jouw vertrek vormden.

Vooreerst wordt opgemerkt dat jouw verklaarde leeftijd – geboren in 2004 en bijna 18 jaar ten tijde van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 5) – niet strookt met je verklaring dat jij je taskara aanvraag op 15-jarige leeftijd, zo'n 3 of 3,5 jaar voor je vertrek (CGVS, p. 4) Gelet op het feit dat jij midden 2020 vertrok (zie Vragenlijst DVZ, vraag 33) zou dit immers impliceren dat jij 15 jaar oud was in 2017 en intussen 20 jaar oud zou zijn. Bovendien blijkt uit de vertaling van je taskara dat jij deze niet aanvraag zo'n 3 à 3,5 jaar voor je vertrek, maar dat deze taskara vlak voordien, met name op 25 mei 2020 (datum van afgifte vermeld op jouw taskara: 05/03/1399 volgens de Afgaanse kalender) werd afgeleverd. Hierop gewezen, herhaalt je slechts dat je 15 jaar was toen je je taskara aanvraag, dat de datum erop staat en dat je je taskara aanvraag lange tijd – zo'n 2 à 3 jaar – voordat je Afghanistan verliet (CGVS, p. 15). Deze

inconsistenties doen vragen rijzen bij je voorgehouden identiteit en profiel, hetgeen jouw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Verder weten je verklaringen over het werk van je broer A. (...) niet te overtuigen. Zo stel je dat jij 12 of 13 jaar was toen je broer bij de politie begon (CGVS, p. 14). Dit impliceert echter dat hij in 2016 of 2017 begon, hetgeen niet overeenstemt met je verklaring dat je broer zo'n 6 à 8 jaar voor de politie heeft gewerkt voordat hij in 2020 ontvoerd werd. Voorts dient opgemerkt dat, hoewel je broer vele jaren voor de politie werkte en dat jij dit altijd geweten hebt (CGVS, p. 13-14), jij zeer weinig kan vertellen over het werk van je broer. Je stelt slechts dat hij bij de Nazme Ama of "Openbare orde" divisie werkte, dat hij Satanman was en dat hij in Surobi gestationeerd was van waar hij naar gevechtsgebieden in heel het land werd uitgestuurd (CGVS, p. 13-15). Gevraagd of zijn divisie onderdeel was van de nationale of de lokale politie, antwoord je eerst dat je niet op de hoogte bent van de structuur van de overheidsdiensten en dat je enkel weet dat hij werkte voor de politie van Nazme Ama (CGVS, p. 13) om later te stellen dat hij bij de nationale politie zat (CGVS, p. 14). Verder weet je niet wat de taken van de Openbare Orde divisie meer precies zijn of welke andere divisies en rangen er zijn binnen de politie. Evenmin kan je specifiek vertellen over de taken van jouw broer, welke wapens hij gebruikte, waar hij zoal naartoe gestuurd werd om te vechten, wat voor soort operaties hij deed of hoe hij betaald werd. Noch kan je iets vertellen over hoe je broer aan zijn job geraakte of wat hij ervoor moest doen (CGVS, p. 15-16). Dat je broer nooit iets over zijn job vertelde en dat jullie er ook niet naar vroegen (CGVS, p. 14-15) is bedenkelijk gelet op het feit dat jij altijd van zijn werk geweten hebt en dat je broer regelmatig naar huis kwam (CGVS, p. 13 en 17). Bovendien zou verwacht kunnen worden dat jij na je vertrek meer over zijn werk zou hebben gevraagd bij jouw familie met wie je nog geregeld contact onderhoudt (CGVS, p. 10).

Jouw bewering dat je broer nooit naar school is geweest (CGVS, p. 8) en dat hij geen training moest volgen voordat hij bij de politie aan de slag kon gaan (CGVS, p. 15) strookt overigens niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat voor de positie van Satanman (i.e. non commissioned officers) 9 jaar scholing vereist was en dat men verschillende maanden opleiding moest volgen bij de centrale academie alvorens als Satanman aan de slag te kunnen gaan (zie informatie bijgevoegd in het administratief dossier). Ook jouw verklaring dat je broer een beige uniform droeg, hetgeen je zelf gezien zou hebben als hij naar huis kwam (CGVS, p. 16), is in strijd met de beschikbare informatie. Zo blijkt het uniform van de Afghaanse Lokale Politie beige/kaki te zijn geweest, terwijl het uniform van de Afghaanse Nationale Politie blauw was (zie informatie bijgevoegd in het administratief dossier). Je had echter zelf verklaard dat de divisie van je broer deel uitmaakte van de nationale politie (CGVS, p. 14) en ook uit de beschikbare informatie blijkt dat de "Public Security Police" en de "Afghan National Civil Order Police (ANCOP)" deel uitmaakten van de Afghaanse Nationale Politie (zie informatie bijgevoegd in het administratief dossier).

Voorts is het opmerkelijk dat, gelet op het feit dat jullie in een gebied woonden waar Daesh zeer aanwezig was en zelfs gewoon in het dorp rondliep (CGVS, p. 12), jullie niets hadden afgesproken over wat te zeggen tegen andere dorpelings als ze naar je broer zouden vragen. Het verbaast ook dat je broer zijn werk "in het algemeen" geheim probeerde te houden maar er blijkbaar wel over vertelde aan verschillende vrienden met wie hij contact onderhield als hij van zijn werk terugkwam (CGVS, p. 16-17). Je stelt eerst dat je broer, als hij naar huis kwam, gewoon thuis bleef of eens naar de tuin ging, om nadien te verklaren dat hij wel degelijk buiten kwam om met vrienden af te spreken. Op de vraag of mensen dan niets zeiden als ze je broer na lange tijd terug in het dorp zagen, antwoord je nietszeggend "wat zouden ze dan zeggen?" (CGVS, p. 17). Dit is weinig overtuigend.

Daarnaast maak jij niet aannemelijk waarom Daesh je broer, hoewel hij al zo'n 8 jaar voor de politie werkte en regelmatig terug naar het dorp kwam, plots ontvoerde. Jouw broer had immers voordien nooit concrete problemen gekend, behalve "dat hij ondergedoken moest leven" (CGVS, p. 18). Uiteindelijk stel je dat je broer die dag misschien tegenhielden omdat Daesh zich begon te versterken in de regio, een bewering die je niet concreet verder uitlegt dan "door het feit dat [noch de overheid] noch andere groeperingen [hen konden] verslaan" (CGVS, p. 19).

Verder is het weinig aannemelijk dat je familie altijd in angst leefde dat er omwille van A. (...)s werk iets zou gebeuren met hem of met je gezin, maar dat jullie dan helemaal niets deden toen jullie hoorden dat A. (...) ontvoerd was (CGVS, p. 18-19). Bovendien zijn je verklaringen erg vaag over de reden waarom Daesh naar jou op zoek was of wat ze precies van jou wilden. Hiernaar gevraagd stel je slechts dat ze jou wilden hebben "omwille van de job van mijn broer bij de overheid" en dat ze je ofwel zouden vermoorden ofwel rekruteren, maar dat je de kans groter acht dat ze je willen vermoorden (CGVS, p. 20). Het is echter

niet zeer aannemelijk dat Daesh jou wilde vermoorden of rekruteren nadat ze je broer zelf al hadden meegenomen.

Je verklaart dat heel je gezin diezelfde avond nog verhuisde naar het huis van je oom, die tien minuten verderop in het dorp woonde. Je oom zou geregeld hebben dat je de volgende dag kon vertrekken, maar je weet niet hoe hij je reis zo snel kon regelen, noch hoeveel je oom betaalde (CGVS, p. 13 en 21). Daesh zou na je vertrek nog tweemaal naar je huis zijn gekomen om bij je moeder te vragen waar jij was. Nochtans had je eerder verklaard dat heel je gezin sinds de dag voor je vertrek was verhuisd naar het huis van je oom en dat je eigen huis nu leegstaat (CGVS, p. 6). Daarop stel je dat je moeder overdag wel eens na het huis ging om naar de dieren te kijken (CGVS, p. 21). Daarbij is het bedenkelijk dat Daesh, als ze je daadwerkelijk bleven zoeken, nooit naar het huis van je oom zijn gegaan. Erop gewezen dat Daesh toch geweten moet hebben dat je gezin daar woonde, aangezien Daesh zo aanwezig was in het dorp en je oom slechts enkele minuten verderop woonde, antwoordt je "jazeker, maar het is hun keuze of ze daar naartoe gaan". Dit weet wederom niet te overtuigen.

Tot slot haal jij nog aan dat jij in geval van terugkeer vreest als een spion of ongelovige te worden geïdentificeerd. Jij brengt hiertoe echter geen concrete aanwijzingen aan, maar stelt slechts "omdat ik naar hier ben gekomen" en dat "Daesh en taliban monsters zijn" (CGVS, p. 13 en 22). Uit jouw loutere verblijf in België kan echter geenszins worden afgeleid dat je bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, haar familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als spion of ongelovige zal worden gepercipieerd en geïdentificeerd (zie infra).

De door jou neergelegde documenten wijzigen de bovenstaande beoordeling niet. Naast de bedenkingen die reeds in verband met jouw taskara gemaakt werden, dient opgemerkt dat de taskara's van jezelf, je vader, je grootvader en je oom louter betrekking hebben op jullie identiteit en niet op jouw asielmotieven als dusdanig. Evenmin heeft de enveloppe betrekking op je asielmotieven. De opmerkingen die jouw voogd en opvoeder in het opvangcentrum mailden op 23 augustus en 9 september 2020 werpen geen ander licht op de gemaakte beoordeling. Wat betreft de politiebepaling van je broer wordt opgemerkt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kracht kunnen bijzetten. Voorts dient opgemerkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Bijgevolg volstaan de neergelegde stukken op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan.veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers

niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je maakt niet aannemelijk dat er in jouw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen

die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig

waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

“II. 1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eerstens dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar leeftijd niet zouden stroken met hetgeen er te lezen valt op haar Taskara – quod certe non:

(...)

Verzoekende partij heeft merkt op dat de mensen in Afghanistan heel vaak hun exacte geboortedatum niet kennen en hier vaak een schatting van wordt gemaakt. Ook verzoekende partij wist haar exacte geboortedatum niet en heeft hier een schatting van gemaakt, verzoekende partij heeft met haar ouders gesproken net voor het gehoor op het CGVS en zij hebben haar haar geboortedatum meegegeven. Verzoekende partij heeft op geen enkel ogenblik de Belgische asielinstanties trachten te misleiden. Verzoekende partij heeft bovendien nooit verklaard haar Taskara te hebben aangevraagd 3,5 jaar voor haar vertrek, wel 3,5 jaar voor haar gehoor op het CGVS. Toen haar op het CGVS immers de vraag gesteld werd wanneer zij haar Taskara had aangevraagd, ging zij ervan uit dat de ondervragers wilde weten hoelang het geleden was vanaf het moment van het gehoor op het CGVS. In Afghanistan vroeg zij haar Taskara inderdaad net voor haar vertrek aan, wat overeen komt met de datum die ook op de Taskara te lezen valt én haar leeftijd, dat nooit in twijfel werd getrokken.

Verwerende partij creëert aldus tegenstrijdigheden die er geen zijn en hecht ten onrechte geen geloof aan de leeftijd van verzoekende partij.

II. 1.2 De verwerende partij stelt vervolgens dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent het werk van haar broer niet zouden overtuigen – quod certe non:

(...)

Verzoekende partij kan inderdaad niet veel vertellen over het werk van haar broer, juist omdat haar broer hier bijzonder discreet over was én verzoekende partij te jong was om haar in gesprekken te betrekken over een zeer gevaarlijke job die haar broer uitoefende. Hij vertelde amper iets hierover aan iemand omdat er geen informatie mocht uitlekken die haar of anderen met wie hij werkte in gevaar kon brengen.

Verzoekende partij weet ook niet welke opleidingen haar broer exact heeft moeten volgen, echter hij had geen hoge functie binnen de politie en vaak zijn er in de praktijk geen zware opleidingen aan verboden, doch ook hierover werd niet gesproken met haar broer.

II. 1.3 Verwerende partij gaat als volgt verder:

(...)

Deze redenering van verwerende partij slaat nergens op. Uiteraard kan verzoekende partij niet weten wanneer en hoe Daesh zal toeslaan, waarom zij beslisten haar broer te ontvoeren en wanneer zij erachter kwamen dat haar broer voor de politie werken. Wat verwerende partij ‘merkwaardig vindt’ in het gedrag van Daesh kan zij bezwaarlijk toeschrijven aan verzoekende partij en als reden gebruik nom haar relaas in twijfel te trekken.

II. 1.4 Verwerende partij gaat op dezelfde manier verder:

(...)

Andermaal verwijt verwerende partij het doen en laten van Daesh aan verzoekende partij. Zij bepaalt niet naar wiens huis Daesh gaat en waarom zij niet bij haar oom langs gingen... Dergelijke manier van redneren maakt het voor verzoekende partij onmogelijk om haar relaas geloofwaardig te maken.

Verzoekende partij heeft zoveel zij zich nog herinnerde uiteen gezet tijdens haar gehoor: p. 12-13 CGVS (...)

Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij ten onrechte een negatieve beslissing heeft genomen. Verzoekende partij komt weldgekelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

II.1.5 Maar er is meer, verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jonge man, zou moeten terug keren naar het bewind van de Taliban.

De nood aan bescherming dient immers eveneens te worden beoordeeld in de context van een terugkeer op heden conform artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet. De machtsovername vormt in dit opzicht onmiskenbaar een nieuw element, zoals bevestigd door Uw Raad in haar arrest van 31 maart 2022 met nummer 270 813² :

“(…)”

II.1.6. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van het redelijkheidbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Verzoeker meent dat hij, gezien de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, in hoofdorde in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en subsidiair voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij zet uiteen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan en gaat in op de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat sindsdien de situatie drastisch veranderd is en dat het land volledig onder de macht en de controle van de taliban is waardoor hij zich nergens op een veilige manier kan vestigen. Volgens hem geven de landenrapporten aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere ‘verwesterde Afghanen’ die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond en daardoor het risico lopen om bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden. Daarnaast wijst verzoeker ook op een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling door het talibanregime. Verzoeker haalt verder aan dat de volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 nog verergerd is. De taliban hebben sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen vanaf 1 mei 2021 op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. In de eerste week van augustus rukten de taliban op en in minder dan negen dagen namen ze de controle over de meeste provinciehoofdsteden, waaronder Kabul. Om die reden kan er thans niet meer gesteld worden dat hij zich elders in het land zou kunnen vestigen omdat er sprake zou zijn van een “veilig intern vluchtalternatief”. Verzoeker stelt voorts:

“Daar waar verwerende partij voor de overname van het volledige land door de Taliban meende dat Afghanen afkomstig uit gebieden die onder de controle waren van de Taliban minstens in aanmerking kwamen voor de subsidiaire bescherming, meent zij thans dat dat niet meer het geval zou zijn nu Taliban het in het hele land voor het zeggen heeft.”

Hij meent dat de adjunct-commissaris zeer kort door de bocht gaat en alles zeer rooskleurig voorstelt, terwijl in werkelijkheid de taliban met een ijzeren hand regeren, geen tegenstand of kritiek dulden en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop in drukken. Uit verschillende objectieve rapporten blijkt volgens hem dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan onder het talibanbewind enkel maar zal verslechteren. Ter staving hiervan citeert hij het

optreden van de *UN High Commissioner for Human Rights* op de *Special Session of UN Human Rights Council*. Vervolgens citeert hij uit een rapport van de Danish Immigration Service dat de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart zou brengen. Hij stelt dat de situatie exact een jaar na de machtsovername van de taliban desastreus is, wat volgens hem erkend wordt door verschillende internationale organisaties (zoals Amnesty International) en “*onze eigen buitenlandse zaken*” die zou bevestigen dat de mensenrechten flagrant worden geschonden en de hervatting van de betrekkingen met dat land in de huidige situatie zou uitsluiten. Ter staving hiervan citeert hij uit het artikel “*Een jaar taliban aan de macht in Afghanistan: “Mensenrechten van hele bevolking worden afgenomen”*” van Het Laatste Nieuws van 15 augustus 2022. Verzoeker besluit dat het niet opgaat te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn nu er geen enkele garantie is op het respecteren van de mensenrechten. Hij meent dat de adjunct-commissaris onzorgvuldig te werk is gegaan en de desastreuze situatie in Afghanistan ten onrechte tracht te relativiseren.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de adjunct-commissaris compleet naast de kwestie motiveert en geen enkele rekening heeft gehouden met zijn profiel nu hij intussen reeds twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is, “*wat in de huidige omstandigheden weldegelijk een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming*”, nu mensen zoals hij die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven door de taliban als ‘verwesterd’ worden beschouwd. Hij stelt dat hij zijn vrees omwille van zijn verwestering eveneens heeft aangehaald tijdens het gehoor en citeert ter staving uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker stelt dat voor verwesterde personen de situatie erg gevaarlijk is geworden en citeert ter staving daarvan uit een rapport van UNHCR en uit het arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022. Daarnaast stelt verzoeker dat de taliban aangekondigd hebben dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen, ter staving waarvan hij citeert uit een internetartikel. Vervolgens gaat verzoeker als volgt dieper in op het Nansen Profiel 3-21, “*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*” van oktober 2021:

“In het nieuw rapport van NANSEN wordt tevens gesteld de gebeurtenissen in Afghanistan van augustus 2021 een nieuw en bijkomend element vormen die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, a fortiori voor personen die sinds geruime tijd in België verblijven en als ‘verwesterd’ beschouwd kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan (los van het persoonlijk relaas van de verzoekende partij).¹² (stuk 3)

NANSEN is van mening dat de strikte interpretatie van de sharia onder het Talibanbewind enerzijds een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet (hierna ‘Vw.’) voor personen die lang in het buitenland verblijven en beschouwd kunnen worden als ‘verwesterd’ door de Taliban. Anderzijds doet het een reëel risico op ernstige schade ontstaan in de zin van artikel 48/4 Vw. voor burgers die terugkeren om te leven onder het Taliban-bewind, ongeacht een lang verblijf in het buitenland. Hoewel de situatie onstabiel is, blijkt uit objectieve bronnen voldoende dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan erg problematisch is.¹³

Het is erg moeilijk voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven, omdat de vervolgingsfeiten zitten ingebed in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en er aldus geen specifiek persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om toekomstige vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is.

NANSEN wijst er op dat vervolging in de zin van de VN-Vluchtelingenconventie toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

“he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...”. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van verschillende elementen.

Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

“(…)”¹⁴

NANSEN komt tot de conclusie dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich.¹⁵⁾

Verzoeker citeert vervolgens uit het Nansen Profiel 3-21.

Verzoeker stelt dat hij in Europa is verwesterd en gevaar loopt op vervolging door de taliban. Hij citeert uit een rapport van Amnesty International en stelt dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders, zodat het *“een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie (wordt) toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging”*.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de videoboodschap van de taliban waarin ze hun houding tegenover de westerse ideologie bevestigen. Daarna citeert hij uit het arrest nr. 245 004 van 27 november 2020 waarin de Raad de vluchtelingenstatus aan een verzoeker toekende omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat deze verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging. Verzoeker stelt dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na het vertrek, waardoor er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld kunnen worden. Hij betoogt vervolgens:

“Verzoekende partij is reeds 2 jaar in België. Zij is volledig geïntegreerd en deelt enkel nog de Westerse waarden. Er kan geen enkel twijfel bestaan dat verzoekende partij verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in haar hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft en acht een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken kennelijk strijdig met het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Bijgevolg stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij in hoofdorde moet worden erkend als vluchteling.

Vervolgens meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus mocht de Raad van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker betoogt dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis onthaald worden. Hij verwijst naar en citeert uit de verklaring van de woordvoerder van de taliban, Zabihullah Mujahid, op de persconferentie van 17 augustus 2021 en citeert ook uit het rapport van *Danish Immigration Service* van september 2021 over Afghanistan. Vervolgens wijst verzoeker erop dat UNAMA reeds melding maakte van wrede, onmenselijke en vernederende straffen als gevolg van de strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban en dat reeds enkele dagen na de machtsovername door de taliban er al de eerste bewijzen van grove mensenrechtenschendingen zijn. In dat verband citeert hij opnieuw uit het Nansen Profiel 3-21. Vervolgens citeert verzoeker uit een internetartikel van Het Laatste Nieuws waarin wordt vermeld dat sinds de machtsovername door de taliban volgens de officiële cijfers reeds 400 gewone burgers zijn gedood maar dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt. Hij betoogt dat de situatie na een jaar van machtsovername volledig ontspoord is en dat de mensenrechten systematisch worden geschonden. Hij stelt dat de situatie nog precairder is voor mensen die zouden moeten terugkeren en die zich dus al jaren in het westen bevinden.

Volgens verzoeker kan de adjunct-commissaris bezwaarlijk beweren dat hij naar Afghanistan kan terugkeren en er een menswaardig leven leiden. Vervolgens zet hij het volgende uiteen:

“Noch het COI focus rapport van 5 mei 2022 waarnaar verwerende partij verwijst, noch de EASO Afghanistan security Situation rapporten bewijzen het tegendeel wat betreft verwesterde Afghanen die terugkeren. Meer nog, deze rapporten geven zelf aan dat in de periode dat er onderzoek werd gedaan, hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren. Verwerende partij dwingt verzoekende partij aldus ‘op goed geluk terug te keren’ en te hopen dat de Taliban haar niet zullen viseren of straffen omwille van haar vertrek naar het Westen. Voor verwerende part is het simpel: verzoekende partij moet terugkeren naar Afghanistan, opnieuw onderdrukt gaan leven en zich onderwerpen aan de strenge regels van de Sharia en van de Taliban zonder enige vrijheid, en hopen dat zij niet gedood wordt door de Taliban omdat zij haar te vrijgevochten of verwesterd beschouwen... Dit tart werkelijk alle verbeelding.”

Verzoeker stelt tot slot opnieuw dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, dat de adjunct-commissaris tevens de materiële motiveringsplicht schendt en dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker moet hij in hoofdorde erkend worden als vluchteling, subsidiair vraagt hij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde vraagt hij dat de bestreden beslissing minstens wordt

vernietigd en teruggestuurd wordt naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het Nansen Profiel 3-21, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*" van oktober 2021 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 3 januari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 en aan de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor Daesh die hem zou willen rekruteren of vermoorden nadat leden van Daesh zijn oudste broer A., die voor de openbare orde divisie van de Afghaanse politie zou hebben gewerkt, hadden ontvoerd. Daarnaast geeft verzoeker aan dat hij vreest om door Daesh of de taliban als een spion of ongelovige te worden beschouwd omwille van zijn verblijf in België.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze opmerkt dat verzoekers verklaarde leeftijd – geboren in 2004 en bijna 18 jaar ten tijde van het persoonlijk onderhoud – niet strookt met zijn verklaring dat hij zijn *taskara* aanvraag op 15-jarige leeftijd, zo'n 3 of 3,5 jaar voor zijn vertrek. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Gelet op het feit dat jij midden 2020 vertrok (zie Vragenlijst DVZ, vraag 33) zou dit immers impliceren dat jij 15 jaar oud was in 2017 en intussen 20 jaar oud zou zijn. Bovendien blijkt uit de vertaling van je taskara dat jij deze niet aanvroeg zo’n 3 à 3,5 jaar voor je vertrek, maar dat deze taskara vlak voordien, met name op 25 mei 2020 (datum van afgifte vermeld op jouw taskara: 05/03/1399 volgens de Afghaanse kalender) werd afgeleverd. Hierop gewezen, herhaal je slechts dat je 15 jaar was toen je je taskara aanvroeg, dat de datum erop staat en dat je je taskara aanvroeg lange tijd – zo’n 2 à 3 jaar – voordat je Afghanistan verliet (CGVS, p. 15). Deze inconsistenties doen vragen rijzen bij je voorgehouden identiteit en profiel, hetgeen jouw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.”

Verzoeker stelt in het eerste middel van zijn verzoekschrift dat hij net zoals veel personen uit Afghanistan zijn geboortedatum niet kende, dat hij hier een schatting van heeft gemaakt en dat hij net voor het gehoor op het CGVS met zijn ouders heeft gesproken die hem zijn geboortedatum hebben meegegeven. De Raad wijst er echter op dat verzoeker ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) reeds verklaard had dat hij geboren is in december 2004 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, deel ‘DVZ’, fiche “*mineur étranger non accompagné*”) en dat verzoeker bij het CGVS opnieuw diezelfde geboortedatum heeft gegeven (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij nooit verklaard heeft dat hij zijn taskara 3,5 jaar voor zijn vertrek heeft aangevraagd, maar wel 3,5 jaar voor zijn gehoor op het CGVS. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers duidelijk dat de *protection officer* van het CGVS aan verzoeker gevraagd heeft hoeveel tijd voor zijn “vertrek” hij zijn taskara heeft aangevraagd en dat verzoeker daarop antwoordde “3 jaar of 3,5 jaar daarvoor” (*ibid.*, p. 4). Wanneer hem verder gevraagd werd hoeveel tijd voor zijn vertrek uit Afghanistan hij zijn taskara ontving, antwoordde verzoeker dat hij deze lang voor zijn vertrek, ongeveer 2 tot 3 jaar voor zijn vertrek, ontving (*ibid.*, p. 5). Dat hij zijn taskara in Afghanistan net voor zijn vertrek aanvroeg, wat overeen zou komen met de datum op de neergelegde taskara en met zijn leeftijd, kan bijgevolg evenmin overtuigen. Aldus toont verzoeker niet aan dat de adjunct-commissaris tegenstrijdigheden creëert die er geen zijn. Waar hij stelt dat de adjunct-commissaris ten onrechte geen geloof hecht aan zijn leeftijd, wijst de Raad erop dat de adjunct-commissaris louter geoordeeld heeft dat de vastgestelde inconsistenties vragen doen rijzen bij de door verzoeker voorgehouden identiteit en profiel en dat dit zijn algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt, wat de Raad, gezien de gedane vaststellingen, kan bijtreden.

Daarbij komt dat verzoekers verklaringen over het werk van zijn broer A. niet weten te overtuigen, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt vastgesteld:

“Zo stel je dat jij 12 of 13 jaar was toen je broer bij de politie begon (CGVS, p. 14). Dit impliceert echter dat hij in 2016 of 2017 begon, hetgeen niet overeenstemt met je verklaring dat je broer zo’n 6 à 8 jaar voor de politie heeft gewerkt voordat hij in 2020 ontvoerd werd. Voorts dient opgemerkt dat, hoewel je broer vele jaren voor de politie werkte en dat jij dit altijd geweten hebt (CGVS, p. 13-14), jij zeer weinig kan vertellen over het werk van je broer. Je stelt slechts dat hij bij de Nazme Ama of “Openbare orde” divisie werkte, dat hij Satanman was en dat hij in Surobi gestationeerd was van waar hij naar gevechtsgebieden in heel het land werd uitgestuurd (CGVS, p. 13-15). Gevraagd of zijn divisie onderdeel was van de nationale of de lokale politie, antwoord je eerst dat je niet op de hoogte bent van de structuur van de overheidsdiensten en dat je enkel weet dat hij werkte voor de politie van Nazme Ama (CGVS, p. 13) om later te stellen dat hij bij de nationale politie zat (CGVS, p. 14). Verder weet je niet wat de taken van de Openbare Orde divisie meer precies zijn of welke andere divisies en rangen er zijn binnen de politie. Evenmin kan je specifiek vertellen over de taken van jouw broer, welke wapens hij gebruikte, waar hij zoal naartoe gestuurd werd om te vechten, wat voor soort operaties hij deed of hoe hij betaald werd. Noch kan je iets vertellen over hoe je broer aan zijn job geraakte of wat hij ervoor moest doen (CGVS, p. 15-16). Dat je broer nooit iets over zijn job vertelde en dat jullie er ook niet naar vroegen (CGVS, p. 14-15) is bedenkelijk gelet op het feit dat jij altijd van zijn werk geweten hebt en dat je broer regelmatig naar huis kwam (CGVS, p. 13 en 17). Bovendien zou verwacht kunnen worden dat jij na je vertrek meer over zijn werk zou hebben gevraagd bij jouw familie met wie je nog geregeld contact onderhoudt (CGVS, p. 10).”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het eerste middel van zijn verzoekschrift stelt dat hij inderdaad niet veel kan vertellen over het werk van zijn broer omdat zijn broer hier bijzonder discreet over was en hij te jong was om in de gesprekken te worden betrokken. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker eveneens zeer weinig algemene basisinformatie kan geven over (het ruimer kader van) de functie van zijn broer. De Raad ziet niet in waarom dergelijke informatie discreet gehouden zou moeten worden en waarom verzoeker hiervan niet op de hoogte zou zijn. De adjunct-commissaris verwijt verzoeker overigens niet dat hij geen kennis zou hebben over details inzake de functie van zijn broer, maar heeft slechts vastgesteld dat verzoeker geen kennis heeft over

algemene zaken, zoals bijvoorbeeld wat de taken van de Openbare Orde Divisie zijn en welke andere divisies en rangen er binnen de politie zijn. Dat hij te jong was om in de gesprekken te worden betrokken is bovendien een loutere bewering (*post factum*) die evenmin kan overtuigen. Verzoeker zou volgens zijn verklaringen minstens twaalf jaar zijn geweest op het ogenblik dat zijn broer bij de politie zou zijn beginnen werken (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Op een dergelijke leeftijd zou toch reeds mogen worden verwacht dat verzoeker mee zou worden betrokken in gesprekken waarbij het over de meer algemene, basiszaken – en dus niet over de zaken waarover zijn broer discreet zou dienen te zijn geweest – van de job van zijn broer zou zijn gegaan. Minstens kon van verzoeker worden verwacht dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan meer over het werk van zijn broer zou hebben gevraagd bij zijn familie, *quod non*. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker ter voorbereiding van zijn verzoek om internationale bescherming geen informatie had gevraagd aan zijn familie over basisaspecten van het werk van zijn broer.

Verder stelt de adjunct-commissaris terecht vast dat (een deel van) verzoekers verklaringen niet stroken met de beschikbare informatie hierover. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Jouw bewering dat je broer nooit naar school is geweest (CGVS, p. 8) en dat hij geen training moest volgen voordat hij bij de politie aan de slag kon gaan (CGVS, p. 15) strookt overigens niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat voor de positie van Satanman (i.e. non commissioned officers) 9 jaar scholing vereist was en dat men verschillende maanden opleiding moest volgen bij de centrale academie alvorens als Satanman aan de slag te kunnen gaan (zie informatie bijgevoegd in het administratief dossier). Ook jouw verklaring dat je broer een beige uniform droeg, hetgeen je zelf gezien zou hebben als hij naar huis kwam (CGVS, p. 16), is in strijd met de beschikbare informatie. Zo blijkt het uniform van de Afghaanse Lokale Politie beige/kaki te zijn geweest, terwijl het uniform van de Afghaanse Nationale Politie blauw was (zie informatie bijgevoegd in het administratief dossier). Je had echter zelf verklaard dat de divisie van je broer deel uitmaakte van de nationale politie (CGVS, p. 14) en ook uit de beschikbare informatie blijkt dat de “Public Security Police” en de “Afghan National Civil Order Police (ANCOP)” deel uitmaakten van de Afghaanse Nationale Politie (zie informatie bijgevoegd in het administratief dossier).”

Verzoeker kan opnieuw niet overtuigen waar hij in het eerste middel van zijn verzoekschrift stelt dat hij niet weet welke opleidingen zijn broer exact heeft moeten volgen, maar dat zijn broer geen hoge functie binnen de politie had en er in de praktijk vaak geen zware opleidingen aan zijn verbonden, en dat ook hierover niet met zijn broer werd gesproken. Verzoeker heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS immers duidelijk verklaard dat zijn broer geen opleiding of training moest volgen omdat “(d)ie dingen” daar niet bestaan en dat hij meteen in de divisie van openbare orde begon (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Dat er in de praktijk vaak geen zware opleidingen aan de (voormalige) functie van zijn broer A. bij de politie verbonden zouden zijn, is overigens een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift onverlet laat:

“Voorts is het opmerkelijk dat, gelet op het feit dat jullie in een gebied woonden waar Daesh zeer aanwezig was en zelfs gewoon in het dorp rondliep (CGVS, p. 12), jullie niets hadden afgesproken over wat te zeggen tegen andere dorpingen als ze naar je broer zouden vragen. Het verbaast ook dat je broer zijn werk “in het algemeen” geheim probeerde te houden maar er blijkbaar wel over vertelde aan verschillende vrienden met wie hij contact onderhield als hij van zijn werk terugkwam (CGVS, p. 16-17). Je stelt eerst dat je broer, als hij naar huis kwam, gewoon thuis bleef of eens naar de tuin ging, om nadien te verklaren dat hij wel degelijk buiten kwam om met vrienden af te spreken. Op de vraag of mensen dan niets zeiden als ze je broer na lange tijd terug in het dorp zagen, antwoord je nietszeggend “wat zouden ze dan zeggen?” (CGVS, p. 17). Dit is weinig overtuigend.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verder stelt de adjunct-commissaris terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom Daesh zijn broer, hoewel hij al zo'n acht jaar voor de politie werkte en regelmatig terug naar het dorp kwam, plots ontvoerde. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt verder toegelicht:

“Jouw broer had immers voordien nooit concrete problemen gekend, behalve “dat hij ondergedoken moest leven” (CGVS, p. 18). Uiteindelijk stel je dat ze je broer die dag misschien tegenhielden omdat Daesh zich begon te versterken in de regio, een bewering die je niet concreet verder uitlegt dan “door het feit dat [noch de overheid] noch andere groeperingen [hen konden] verslaan” (CGVS, p. 19).”

Door in het eerste middel van zijn verzoekschrift te betogen dat hij uiteraard niet kan weten wanneer en hoe Daesh toeslaat, waarom de leden van Daesh beslisten om zijn broer te ontvoeren en wanneer zij erachter kwamen dat zijn broer voor de politie werkte, slaagt verzoeker er evenmin in aannemelijk te maken waarom zijn broer na acht jaren plots ontvoerd zou zijn door Daesh. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door Daesh niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts wijst de adjunct-commissaris er terecht op dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers familie altijd in de angst leefde dat er omwille van het werk van A. iets zou gebeuren met hem of met het gezin, maar dat zij dan helemaal niets deden toen zij hoorden dat A. ontvoerd was en dat verzoekers verklaringen bovendien erg vaag zijn over de reden waarom Daesh naar hem op zoek was of wat Daesh precies van hem wilde. Dit laatste wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Hiernaar gevraagd stel je slechts dat ze jou wilden hebben “omwille van de job van mijn broer bij de overheid” en dat ze je ofwel zouden vermoorden ofwel rekruteren, maar dat je de kans groter acht dat ze je willen vermoorden (CGVS, p. 20). Het is echter niet zeer aannemelijk dat Daesh jou wilde vermoorden of rekruteren nadat ze je broer zelf al hadden meegenomen.”

Zo verzoeker eveneens tegen deze motieven louter zou inbrengen dat hij uiteraard niet kan weten wanneer en hoe Daesh toeslaat, slaagt hij er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Nu zijn familie altijd in angst zou hebben geleefd omwille van het werk van A., kan inderdaad worden verwacht dat zij voorzorgsmaatregelen zouden hebben genomen toen zij hoorden dat A. ontvoerd werd. Dit geldt eens te meer indien verzoeker niet wist wanneer en hoe Daesh toesloeg. Met zijn summiere betoog slaagt verzoeker er evenmin in om de motieven dat zijn verklaringen erg vaag zijn over de reden waarom Daesh naar hem op zoek was of wat Daesh precies van hem wilde, in een ander daglicht te stellen.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog terecht als volgt gemotiveerd:

“Je verklaart dat heel je gezin diezelfde avond nog verhuisde naar het huis van je oom, die tien minuten verderop in het dorp woonde. Je oom zou geregeld hebben dat je de volgende dag kon vertrekken, maar je weet niet hoe hij je reis zo snel kon regelen, noch hoeveel je oom betaalde (CGVS, p. 13 en 21). Daesh zou na je vertrek nog tweemaal naar je huis zijn gekomen om bij je moeder te vragen waar jij was. Nochtans had je eerder verklaard dat heel je gezin sinds de dag voor je vertrek was verhuisd naar het huis van je oom en dat je eigen huis nu leegstaat (CGVS, p. 6). Daarop stel je dat je moeder overdag wel eens na het huis ging om naar de dieren te kijken (CGVS, p. 21). Daarbij is het bedenkelijk dat Daesh, als ze je daadwerkelijk bleven zoeken, nooit naar het huis van je oom zijn gegaan. Erop gewezen dat Daesh toch geweten moet hebben dat je gezin daar woonde, aangezien Daesh zo aanwezig was in het dorp en je oom slechts enkele minuten verderop woonde, antwoordt je “jazeker, maar het is hun keuze of ze daar naartoe gaan”. Dit weet wederom niet te overtuigen.”

Waar verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift aanvoert dat de adjunct-commissaris andermaal aan hem het doen en laten van Daesh verwijt en stelt dat hij niet bepaalt naar wiens huis Daesh gaat en waarom de leden van Daesh niet bij zijn oom langsgingen, herhaalt hij louter de verklaringen die hij reeds tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft afgelegd, namelijk dat het hun keuze is om al dan niet naar het huis van zijn oom te gaan. De Raad stelt echter in navolging van de adjunct-commissaris vast dat het weinig aannemelijk is dat zij nooit naar het huis van zijn oom zouden zijn gegaan indien zij hem daadwerkelijk zochten, nu zij geweten moeten hebben dat zijn gezin daar woonde. Dat de leden van Daesh dit niet deden, geeft aan dat zij niet daadwerkelijk naar verzoeker op zoek gingen en dat ze verzoeker niet viseerden. Ook met dit betoog slaagt verzoeker er bijgevolg niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Met het louter citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud en het louter betogen dat hij zoveel als hij zich nog herinnerde heeft uiteengezet tijdens zijn gehoor, slaagt hij daar evenmin in.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Naast de bedenkingen die reeds in verband met jouw taskara gemaakt werden, dient opgemerkt dat de taskara’s van jezelf, je vader, je grootvader en je oom louter betrekking hebben op jullie identiteit en niet

op jouw asielmotieven als dusdanig. Evenmin heeft de enveloppe betrekking op je asielmotieven. De opmerkingen die jouw voogd en opvoeder in het opvangcentrum mailden op 23 augustus en 9 september 2020 werpen geen ander licht op de gemaakte beoordeling. Wat betreft de politiebadge van je broer wordt opgemerkt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kracht kunnen bijzetten. Voorts dient opgemerkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Bijgevolg volstaan de neergelegde stukken op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door Daesh gerekruteerd of vermoord zal worden.

Daarnaast heeft verzoeker aangegeven dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest om door Daesh of de Taliban als een spion of een ongelovige beschouwd te worden omwille van zijn verblijf in België.

In zoverre uit zijn verklaringen en zijn betoog in zijn verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond

'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*".

Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de taliban codes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de taliban codes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er

een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afgaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen stelt verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jongeman die zou moeten terugkeren naar het bewind van de taliban en verwijst hij in dit verband naar artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de machtsovername van de taliban onmiskenbaar een nieuw element vormt, zoals werd bevestigd door de Raad in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. In het tweede middel van zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat hij inmiddels reeds twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is in Europa, waardoor hij het gevaar loopt op vervolging door de taliban. Hij stelt volledig geïntegreerd te zijn en enkel nog de westerse waarden te delen.

De Raad wijst er vooreerst op dat, wat betreft verzoekers verklaring gedurende zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij vreest om bij een terugkeer naar Afghanistan door Daesh of de taliban als een spion of ongelovige beschouwd te worden omwille van zijn verblijf in België, de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt heeft geoordeeld:

“Jij brengt hiertoe echter geen concrete aanwijzingen aan, maar stelt slechts “omdat ik naar hier ben gekomen” en dat “Daesh en taliban monsters zijn” (CGVS, p. 13 en 22). Uit jouw loutere verblijf in België kan echter geenszins worden afgeleid dat je bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, haar familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als spion of ongelovige zal worden gepercipieerd en geïntegreerd (...).”

Gelet op deze motieven en het gegeven dat hij wat betreft deze vrees gedurende zijn persoonlijk onderhoud geen concrete elementen heeft aangebracht, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het eerste middel van zijn verzoekschrift betoogt dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jongeman die zou moeten terugkeren naar het bewind van de taliban. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift, via een aanvullende nota of ter terechtzitting bijkomende verklaringen over zijn *“kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jongeman”* kon afleggen.

Waar verzoeker in het eerste middel stelt dat de machtsovername onmiskenbaar “*een nieuw element*” vormt, zoals bevestigd werd door de Raad in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, wijst de Raad erop dat *in casu* een eerste verzoek om internationale bescherming voorligt en geen volgend verzoek om internationale bescherming. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker door het CGVS op 22 augustus 2022, dus na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, werd gehoord, zodat hij de mogelijkheid had om wat dit betreft elementen aan te brengen, een mogelijkheid waarvan hij, zoals blijkt uit wat hierboven werd gesteld, gebruik heeft gemaakt.

Uit de loutere omstandigheid dat hij sinds twee jaar in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad stelt immers vast dat verzoeker geen concrete elementen aanreikt waaruit blijkt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen die aanleiding kunnen geven tot een toegeschreven verwestering. Door louter op algemene wijze te verwijzen naar zijn verblijf in Europa en te stellen dat hij volledig geïntegreerd is en enkel nog de westerse waarden deelt, zonder meer, maakt hij dan ook niet concreet aannemelijk dat hij om deze reden als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Ondanks het feit dat hij reeds op vijftienjarige leeftijd Afghanistan zou hebben verlaten en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die sinds 31 december 2022 meerderjarig is (adm. doss., stuk 8, deel ‘DVZ’, beslissing Dienst Voogdij), ging in Afghanistan gedurende twee jaar naar de *madrassa* (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8) en spreekt *Pashtou* (adm. doss., stuk 8, deel ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’). Hij verklaarde ook een beetje *Pashtou* te kunnen lezen en schrijven (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (vijftien-, bijna zestienjarige leeftijd) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker verklaarde verder dat hij via *Whatsapp* nog om de twee weken of maandelijks contact heeft met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 10) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban en zijn er geen indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban (of Daesh), blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog in het tweede middel over het bewind van de taliban en hun strikte interpretatie van de *sharia*, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het tweede middel louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

Waar verzoeker in het tweede middel citeert uit arresten van de Raad van 27 november 2020 en 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is, zijn vormende jaren grotendeels in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – Daesh niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor

subsidiare bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiare bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiare bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiare bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiare bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten

dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak "*M.S.S.*" volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak "*M.S.S.*" vervolgens eveneens toepaste op de zaak "*Sufi en Elmi*", bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*'predominantly'*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuumstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstreckers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse

overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een

lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze analyse.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te

zijn, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan negen incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen. De in het tweede middel van het verzoekschrift aangehaalde informatie dateert ofwel van 2021 en is inmiddels verouderd nu er meer recente rapporten worden voorgelegd die aantonen dat de situatie fundamenteel is gewijzigd na de machtsovername door de taliban, of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de Verenigde Naties en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onder-rapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN